

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Θα μπορέσουν;

Το ελληνικό πολιτικό σύστημα ουδέποτε θέλησε να επωμισθεί την ιδιοκτησία των απαραίτητων μεταρρυθμίσεων. Αυτός ήταν εν μέρει ο λόγος που το πρόγραμμα προσαρμογής απέτυχε. Τώρα έχουμε όμως ένα νέο εκπληκτικό φαινόμενο. Ο

πρωθυπουργός και οι υπουργοί διακηρύσσουν με κάθε τρόπο ότι διαφωνούν με αυτά που συμφώνησαν, ψήφισαν και έχουν δεσμευθεί να υλοποιήσουν. Θα πουν ορισμένοι ότι «δεν πειράζει, αρκεί να τα περάσουν χωρίς αντιδράσεις». Πράγματι,

αν το αυτομαστίγωμα αποτελεί μια αποτελεσματική προπαγανδιστική τεχνική, δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Αυτό που αμφισβητείται πάντως είναι το αν θα τολμήσουν, και το κυριότερο αν θα μπορέσουν, να πραγματοποιήσουν όσα ξορκίζουν...

Η ΑΥΓΗ Του Θανάση Καρτερού
Ντροπής!

Έχετε παιδιά; Αν ναι, τότε δεν χρειάζεται να σας πει κανείς τι σημαίνει ένα παιδί πνιγμένο στο παγωμένο Αιγαίο. Ή ακόμα χειρότερα τι σημαίνουν δέκα, είκοσι, εκατό πνιγμένα παιδιά. Αλλά, κι αν δεν έχετε, δεν είναι δυνατόν να μην συγκλονίζεστε με τα ρεπορτάζ του θανάτου. Με τις εικόνες του θανάτου. Με την ιδέα μιας θάλασσας που αρπάζει ζωές χωρίς καμιά διάκριση. Και από βρέφη και από παιδιά και από έφηβους. Της ίδιας θάλασσας που φιλοξενεί εκατομμύρια ανθρώπους κάθε καλοκαίρι στις διακοπές τους. Πολιτική βέβαια με νεκρά παιδιά δεν μπορείς να κάνεις. Μπορείς όμως να κάνεις πολιτική για τα ζωντανά παιδιά. Για τους ζωντανούς ανθρώπους. Και πολιτική κάνει εκείνη η ηλικιωμένη γυναίκα που είδαμε στην ΕΡΤ να κρατάει ένα μωρό αγκαλιά και να λέει χαϊδεύοντας το κεφαλάκι του ότι ήταν πεθαμένο, αλλά το ανάστησαν. Όπως και πολλά άλλα παιδάκια. Ή εκείνος ο Μυτιληνιός που αγανακτεί στην κάμερα για τον κυνισμό και την αδιαφορία της Ευρώπης και των πλούσιων κρατών. Για να καταλήξει με το επιφώνημα: Ντροπής! Ντροπής, ναι. Γιατί πολιτική κάνουν και οι μεγάλοι της Ευρώπης και του κόσμου. Κι εκείνα τα κράτη -εταίροι, πανάθεμά τους- που σηκώνουν φράχτες και στέλνουν στρατό για να αντιμετωπίσουν τα παιδιά που επέζησαν. Κι εκείνοι που

μετρούν κάθε ευρώ για τη σωτηρία των προσφύγων. Και οι άλλοι -ανάμεσά τους και δικοί μας- που γαβγίζουν για τον κίνδυνο μουσουλμανικής αλλοίωσης της χριστιανικής -και ευρωπαϊκής βεβαίως- ταυτότητάς μας. Για το πόσο θα κοστίσει στη δική τους ζωούλα η σωτηρία μιας ξένης ζωής. Και τι βγαίνει με την ηθική καταδίκη, ή τον θυμό, θα πεις; Βγαίνει, ακόμα κι έτσι. Περισσότερη τιμή πρέπει βέβαια σε κείνους που κάνουν τον θυμό τους προσφορά. Σε κείνους που παλεύουν με τα κύματα για να διασώσουν πρόσφυγες. Σε κείνους που προσπαθούν να επιβιβαιώσουν ότι δεν είμαστε φιλόξενος λαός μόνο για τους παρόχους συναλλάγματος, αλλά και για τους μετόχους μιας ατέλειωτης τραγωδίας. Σε όλους τέλος πάντων όσοι χωρίς δεύτερη σκέψη βάζουν τη ζωή των άλλων σε ίση τουλάχιστον μοίρα με τη δική τους. Αλλά και η οργή, η καταγγελία, η καταδίκη έχουν το νόημά τους. Κάνουν ανεκτό τον κόσμο. Διότι, αν το συνηθίσουμε κι αυτό, αν καταφέρουν να το αλέσουν τα ΜΜΕ και η θλίψη των παραθύρων, δεν θα μείνει τίποτε όρθιο. Αν κάνουμε ότι δεν καταλαβαίνουμε, ή ακόμα χειρότερα αν αφήσουμε το βαυαρικό κύμα -που θα έρθει σίγουρα- της «προστασίας» μας από τους πρόσφυγες να πνίξει την ανθρωπιά, τότε μας πήρε ο διάολος...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Το ελληνικό παράδειγμα

«Το πραγματικό πρόσωπο της Ευρώπης είναι αυτό που δείχνει η Μυτιλήνη. Και όχι το πρόσωπο εκείνο στα σύνορα της Ουγγαρίας, όπου κάποιοι βάζουν τρικλοποδιές σε πρόσφυγες που κουβαλάνε μωρά, για να τους φωτογραφίσουν.» Αυτή η φράση του Αλέξη Τσίπρα στη Βουλή, καθώς απαντούσε για το προσφυγικό στην «ώρα του πρωθυπουργού», εκφράζει νομίζουμε τα αισθήματα ολόκληρου του ελληνικού λαού. Ήταν η καλύτερη απάντηση σε όσους κουνούν το δάχτυλο απειλητικά ή «διδασκτικά» απέναντι στην Ελλάδα, ενώ οι ίδιοι ορθώνουν φράχτες και τείχη σε διάφορα σημεία της Ευρώπης για να εμποδίσουν τα νέα «μιάσματα» να λερώσουν τα καθαρά κράτη τους! Το προσφυγικό αποτελεί αναμφίβολα πλέον ένα υπαρκτό ζήτημα για ολόκληρη

την Ευρώπη, για όλα τα κράτη της ηπείρου μας, είτε βρίσκονται στην Ευρωπαϊκή Ένωση, είτε έξω από αυτήν. Και ολόκληρη η Ευρώπη κρίνεται στις ακτές του Αιγαίου, κρίνεται με τη στάση που υιοθετούν κυβερνήσεις, κόμματα και κοινωνίες απέναντι στα ανθρώπινα κύματα της προσφυγιάς και της απόγνωσης. Οι Ευρωπαίοι ηγέτες θα πρέπει να αναγνωρίσουν -με τον απαραίτητο σεβασμό- το μεγαλείο των Ελλήνων, από κάθε τάξη και από κάθε θέση, δημόσια ή ιδιωτική, που σπεύδουν να βοηθήσουν αφιλοκερδώς για τη σωτηρία χιλιάδων προσφύγων, χωρίς να ρωτούν από πού είναι ή σε ποιον θεό πιστεύουν. Αυτή τη βαθιά ανθρώπινη αλληλεγγύη είχαμε χρόνια να τη δούμε και θα πρέπει να την περιφρουρήσουμε, να την αναδείξουμε και να ζητήσουμε να τη μοιραστούν μαζί μας οι

πολίτες της Ευρώπης. Η ενωμένη Ευρώπη σχεδιάστηκε με βάση τις αξίες και τα ιδανικά της ελευθερίας, της δημοκρατίας, της δικαιοσύνης και του ανθρωπισμού, όχι με βάση τα ποσοστά του κέρδους και τις μίζες. Το προσφυγικό ξεπερνά τα όρια της μικρής Ελλάδας, μιας χώρας που ζει εδώ και χρόνια σε κατάσταση κρίσης, λιτότητας, στα όρια της πτώχευσης. Όμως αυτός ο λαός δεν κλαίει τη μοίρα του, έχει βαθιά πίστη σε αξίες και την ιστορική εμπειρία πολέμων, διωγμών και προσφυγιάς, γι' αυτό ορθώνει το ανάστημά του και βοηθά από το υστέρημά του τους διωγμένους και κατατρεγμένους πρόσφυγες. Δεν είναι μόνον η Μυτιλήνη, είναι η συντριπτική πλειονότητα των Ελλήνων και αυτό πρέπει να λειτουργήσει ως δίδαγμα για ολόκληρη την Ευρώπη!

ΕΘΝΟΣ

Η Ελλάδα δείχνει τον δρόμο της αλληλεγγύης στην Ευρώπη

Οι εικόνες είναι δύο. Και τελείως διαφορετικές η μία από την άλλη. Διαμετρικά αντίθετες στην πραγματικότητα. Όσο το άσπρο από το μαύρο, το καλό από το κακό, το επιθυμητό από το απορριπτέο. Είναι η Ευρώπη που θέλουμε από τη μία και είναι η Ευρώπη που μας ντροπιάζει από την άλλη. Είναι η Μυτιλήνη και οι κάτοικοί της που προσφέρουν από το υστέρημά τους σ' όσους τα καταφέρουν να φτάσουν στις ακτές της και είναι και το πλήθος εκείνων, γυναικόπαιδα κυρίως, που το όνειρό τους για μια νέα ζωή σβήνει μέσα στα νερά του Αιγαίου. Είναι αυτονόητο ότι περιθώρια επιλογής δεν μπορούν και δεν πρέπει να υπάρχουν. Για κάθε Ευρωπαίο πολίτη που, πέρα και πάνω από την όποια πολιτική ταυτότητα ή ταξική προέλευση, εκείνο που τον χαρακτηρίζει είναι η ανθρωπιά και η αλληλεγγύη, η Ευρώπη της καρδιάς του είναι η Μυτιλήνη. Αυτή είναι η Ευρώπη της οποίας ζωντανά κύτταρα θέλουμε να είμαστε, αυτή είναι η Ευρώπη που ονειρευόμαστε κι ελπίζουμε να γίνει μια μέρα πραγματικά το σπίτι μας. Αλλά είτε το θέλουμε είτε όχι, υπάρχει και η άλλη Ευρώπη. Δυστυχώς. Είναι αυτή, που αρνείται ν' απλώσει χέρι βοήθειας στον κατατρεγμένο, ν' ανοίξει την πόρτα της στον κυνηγημένο, να μοιραστεί, αν χρειαστεί, το πιάτο της με τον πεινασμένο. Και είναι τραγικό το φαινόμενο αν αναλογιστεί κανείς ότι δεν υπάρχει λαός στην ευρωπαϊκή ήπειρο που να μην έχει βιώσει περισσότερες από μία φορές τις τραγικές καταστάσεις από τις οποίες πασχίζουν να ξεφύγουν οι συνάνθρωποί μας που χτυπάνε μήνες τώρα την πόρτα της ευρωπαϊκής συμπολιτείας. Η χώρα μας κάνει ό,τι μπορεί. Ίσως μάλιστα κάνει και περισσότερα απ' όσα μπορεί, αν συνεκτιμηθούν και οι ειδικές συνθήκες των τελευταίων χρόνων. Κι εκείνο που μετράει περισσότερο είναι ότι τον δρόμο της ανθρωπιάς και της αλληλεγγύης τον δείχνει πρώτος ο απλός νησιώτης, και το δικό του παράδειγμα είναι τελικά που καλούνται ν' ακολουθήσουν οι μεγαλόσχημοι των Βρυξελλών και των ευρωπαϊκών πρωτευουσών. Μακάρι να τον μιμηθούν. Είναι ανάγκη να το κάνουν. Η λύση του προβλήματος περνάει από τα δικά τους χέρια, εξαρτάται από τις δικές τους αποφάσεις. Τη δυνατότητα την έχουν. Και η Μυτιλήνη τούς έχει δείξει τον δρόμο που πρέπει ν' ακολουθήσουν, το παράδειγμα που οφείλουν να μιμηθούν. Η πρόκληση είναι ιστορικής σημασίας. Και δεν έχουν το δικαίωμα να μην ανταποκριθούν.